Ashley Carrigan

Morwen sorozat 8. könyv

MEGTORLÁS

Publio

Megtorlás

Morwen sorozat 8.

Ashley Carrigan

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Első fejezet

Magas panelházak között megbúvó játszótéren álltam. Körös-körül az éjszaka csendes sötétje terpeszkedett a lakónegyedre. Csupán a lámpaoszlopok sárgás fényködje húzott sávot a kockakövekkel kirakott járdára. A néma fekete ablakos házak betonerdeje között kusza lombozatú fák szűrték meg ezt a kevés fényt, sejtelmessé és ijesztővé téve az éjszakát. Az eső susogva esett, hömpölygő párafelhőt kergetve a park köré.

Nem zavart az eső. Kabátom kapucnijának védelmében, mozdulatlanul álltam a füves szegélyen az egyik ház ablakai alatt. Elrejtett a sötétség, egybeolvadtam vele. Ez volt az én természetes közegem, ahol feltűnés nélkül mozoghattam. Már jóllaktam ezen az éjjelen. Tíz sarokkal odébb magára hagytam az alkoholtól és harapásoktól kábult áldozatomat.

A közelben béreltem egy apró lakást. Még nem tudtam visszatérni a csodás üvegtorony tetején megbúvó luxusfészkünkbe. Lehetetlennek érzetem, hogy belépjek oda és úgy tegyek, mintha meg sem történtek volna azok a szörnyű és fájdalmas dolgok, amik több mint két évig távol tartottak innen.

Hagytam űzni, hajszolni magam a világ innen messzire eső zugaiba. Eltűntem a barátaim elől, elmentem, mert képtelen lettem volna a közelükben maradni és úgy tenni, mintha minden rendben lenne. Mert nem volt. Nagyon nem.

Erről nem ők tehettek, mégis éppen tőlük kellett eltávolodnom, hogy ne lássák a posványos, egyre mélyebbre húzó önmarcangolásomat.

Egymagamban bolyongtam, szándékosan nem néztem hátra, csakis előre. Így működött az önvédelmi rendszerem, hogy megóvjam magam az összeomlástól.

Nemrégiben tértem vissza New Yorkba, és ha nem is rendeztem nagy csinnadrattás belépőt magamnak, a háttérben meghúzódva lesben álltam. Körülszaglásztam, felmértem a terepet. Messziről kifigyeltem a fészkünket, ki jár oda az enyémek közül. Esetleg felbukkan-e idegen, ismeretlen személy, akitől jobb tartani, de legalábbis óvatosnak lenni vele.

Nem tartoztam a szeretve tisztelt és rajongott vérivók közé. Engem többnyire gyűlöltek, esetleg féltek a megjelenésemtől. Nem büszkélkedhettem népes baráti társasággal. Magamon viseltem a múltam égető vörös bélyegét, és ezt soha senki és semmi nem vakarhatta le rólam.

Körültekintőnek kellett lennem, kivel kerülök kapcsolatba, és kit okosabb elkerülnöm.

A leltár igen szegényes eredményt hozott. Egyetlen vérből való sarjamon, Tristanen és Gabrielen kívül senki más nem tűnt fel a környéken. Az a személy sem, akinek a jelenlététől a legjobban tartottam, mégis leginkább vártam rá.

Melkort azóta nem láttam, amikor azon a szomorú estén elbúcsúztam tőle abban a kertben San Franciscóban. Akkor időt kértem tőle, amit ő előzékenyen meg is adott. Egyikünk sem tudhatta, milyen hosszúra nyúlik majd az elválás és mit von maga után.

Az elmúlt két évben teljesen antiszociális lettem. Nem mintha előtte olyan nagyon élénk társasági életet éltem volna. Körülöttem minden felborult, szükségem volt rá, hogy legalább saját magammal rendben legyek.

Csendesen, feltűnés nélkül léteztem, vadásztam. Nem voltam többé a Tanács végrehajtója, nem műveltem azt, amiben a legjobb voltam. Nem keveredtem látványos balhékba, helyette az időt hasznosan töltöttem és arra használtam, hogy financiálisan megszilárdítsam a helyzetemet, megalapozzam az elkövetkezendő éveket.

A Théba nevű klubom elvesztése után kaptam a Tanácstól egy kiszuperált kuplerájt, a

Lélekidomárt. Talán valamiféle kárpótlásnak szánták, vagy vigaszdíjnak. Jó ég tudja. Ostobaság lett volna visszautasítanom. Gyorsan eladtam és az árát befektettem, még több pénzt csináltam. Az önfenntartáshoz nem vágytam semmilyen kötöttséget igénylő elfoglaltságra. Nem akartam helyhez láncolva, valami irodában ülve előteremteni a szükséges pénzt. Helyette elkezdtem forgatni az egyre gyarapodó összeget. Hamar felismertem, hogy ehhez én egyedül kevés vagyok, és szükségem van egy szakemberre. Találomra választottam ki a gazdasági területen tevékenykedő tanácsadót és szerződtettem, hogy kezelje a pénzügyeimet.

Weingruber több volt egyszerű aktakukacnál, unalmas szürke könyvelőnél. Vágott az esze, mint a penge és a kisujjában volt a szakma. Valaha ifjúkorában boka remegtetően jóképű lehetett. Most, ötvenévesen ennek a maradványaival igyekezett boldogulni és elvált emberként becserkészni a női populációt.

Barna hajában túlerőben voltak az ősz szálak, dohányzott és ivott is rendesen, de mindez nem vont le semmit az alkalmasságából. A keresztneve Charles volt, de mindenki csak Weingrubernek szólította, mintha ez egy márkajelzés lenne.

Bár egyszer sem tettem fenyegető célzást, ő valahogy mégis megérezte, hogy nem ér meg egy próbát velem ujjat húznia. Kiválóan megértettük egymást. Kettőnk közös munkájának köszönhetően jelentős mértékben stabilizálódott az anyagi hátterem.

Feszített a vágy, hogy találkozhassak Melkorral, de féltem is attól, hogyan reagálok. Az átkozott drog, a fekete kristály elvette őt tőlem. Oberon kegyetlenül elbánt velünk és abszolút nem jelentett vigaszt, sem jóvátételt, hogy kivégeztem.

Melkor nagy nehezen a romjaiból kezdte újra felépíteni magát. Nélkülem kellett ezt megtennie. Nem voltam mellette, pánikba estem és elszeleltem. Gyáva voltam, megrémültem és képtelen voltam a férjem oldalán állni ezekben a nehéz időkben.

Rettegtem tőle, a férfitól, akit szerettem, a szörnyetegtől, aki megölt engem, mert a vadállatias ösztön felülkerekedett benne a civilizált lényen.

Valami csoda folytán visszakapaszkodtam az életbe, de többé semmi sem volt ugyanaz. A bennem lüktető energia távol tartott a teremtőmtől, ellenségként azonosította és félelmet generált bennem, ami két év elteltével sem múlt el.

Elég volt az esőből. A bérelt kis lakásba indultam. Nem vágytam másra, mint száraz ruhákra és egy jó könyvre, ami eltereli a gondolataimat és képes azt az illúziót adni, hogy nem vagyok boldogtalan.

Nem volt kedvem az éjszakát járni, emberek közé vegyülni, hallani őket és még élesebben szembesülni az igazsággal, hogy nem sok közöm van hozzájuk.

A lakásba érve levettem a vizes kabátot, cipőt és a fürdőszobába indultam törölközőért, amikor az első hullám elért. A semmiből jött a szörnyű érzés, elsodort, egyszerre markolt a mellkasomba és az agyamba, mintha szét akarna tépni. A fájdalomtól kifutott alólam a talaj és előrezuhantam a kicsiny helyiségben. Önkéntelenül magam elé kaptam a kezemet és csakis ennek a reflexemnek köszönhettem, hogy nem arccal frontálisan estem a mosdókagylónak. Elzuhantam a földön, lerántva magammal néhány pipere eszközt és csúnyán bevertem mindenemet. Egyszeriben nem láttam semmit tisztán, fekete fátyolként borított el mindent a kín.

Homlokomat a hideg kőpadlóhoz szorítva próbáltam lélegezni. Hallottam saját hörgésemet. Nem éreztem a karjaimat, a térdeimet, semmit. Próbáltam feltámaszkodni, pislogva körülnézni. Vércseppeket maszatoltam szét a kövön. Az orromból folyt a meleg vércsík. Nem értettem, mi ez. Mielőtt feltérdelhettem, újra jött a fájdalom és megdermesztett. Vér fémes ízét éreztem a számban, ahogy elharaptam a nyelvemet. Nyögve

kaparásztam a padlót, de nem találtam kapaszkodót. Vizes hajam az arcomba omlott, fogaim összecsikordultak. Ahogy a görcs lassan eresztett el, úgy lazultak ki az izmaim.

Zihálva térdeltem fel és rájöttem, hogy nem úsztam meg, mégis bevertem a fejemet a mosdóba. Fél fenékre ereszkedtem, felnyúltam és a kád szélébe megkapaszkodtam, sajgó homlokomat a karomra hajtottam. Lehunytam a szememet, hátha megfékezhetem a szédítő forgást. Néhány pillanat kellett, mire elszántam magam, hogy megpróbáljak lábra állni. Reszkető térdekkel felhúztam magam, továbbra is a kádat használva segítségnek. Meginogtam, ahogy a nagy falitükörbe néztem.

A látásom kicsit még ködös volt, de azt így is érzékeltem, hogy a tükörképem nem túlságosan bizalomgerjesztő. Ahogy a vérmaszatos arcomra, vörösen égő, bevágott homlokomra bandzsítottam, hirtelen gyengeség húzott vissza a földre. Az ájulás első biztos jelei elszippantották a maradék erőmet. Szinte vakon kapkodtam a csap felé, hideg vizet eresztettem a tenyerembe és az arcomba paskoltam. Kicsit észhez tértem. A tükörben láttam falfehér, sápadt önmagamat, a szemeim feketék voltak, mint az ónix. Valami nagyon, de nagyon nem stimmelt.

A törölközőbe markoltam és faltól-falig botladozva, dülöngélve beküzdöttem magam a szemközti hálószobába. Végigzuhantam az ágyon és egyetlen pontot keresve a falon igyekeztem koncentrálni, észnél maradni. A testem gyenge volt, mintha kihúzták volna a dugót, az ereimen keresztül valami kiszívná belőlem az erőmet.

Volt már részem mentális támadásban, manipulációban, ismertem annak a gyötrelmét, de ez most más volt. Talán annál is rémisztőbb.

A gyengeség nem eresztett, makacsul belém kapaszkodott. Úgy éreztem, megfulladok, nincs levegő a szobában. Nem tudom, meddig hevertem ott, mozdulni képtelenül. Szemernyit sem számított, mekkora erőkkel rendelkezek, milyen szuper képességű kreatúra vagyok. Egy felettem álló hatalom gúzsba kötött és fájdalmat okozott.

Lassan eluralkodott rajtam a pánik. Nem mertem végiggondolni, ami felötlött a fejemben. Valami szörnyűségnek kellett történnie az enyéim közül valakivel, akihez hozzáköt a vérem. Összerándult a szívem. Melkor!

Sokáig kínlódtam az ágyon tekeregve, míg végül az alvás hosszú órákra magába szippantott, egérutat kínálva a kínok és sötét gondolatok elől.

Következő este tértem észhez. Kábán rendbe szedtem magam. A fájdalom elcsitult, de az átkozott gyengeség megmaradt. A vitorlám csak félárbocon lengedezett.

Meg kellett tudnom, mi történt. Mi okozta ezt a változást?

Az előző éjszakai eső nyomait viselte magán a város. Mindenütt nagy tócsák terpeszkedtek, amik szorgalmasan tükrözték vissza a közvilágítás éles fehér-sárga fényeit. A késő márciusi tavasz nem épp a legbájosabb arcát mutatta.

Úgy döntöttem, itt az ideje, hogy hazatérjek, vissza a fészkünkbe és megtudjam, mi a helyzet a többiekkel.

Legalább háromnegyed órája keringtem a város utcáin, szép nagy ívben haladva a célpontom felé, amikor megéreztem, hogy árnyékom van. A követőim nem fordítottak különösebben nagyobb figyelmet az álcázásukra, ami vaskos önbizalomra utalt.

Nem állt szándékomban sokáig játszani ezt a kergetősdit, inkább választottam a konfrontálódást. Bárki nézett ki magának, sejtése sem volt, kivel húzott ujjat. Ugyan nem voltam már hivatalosan hóhér, de most is úgy működtem.

Amint olyan területre értem, ahol több árnyék volt, mint fény és a sikátoros környéken nem járkált más, szembe fordultam az ismeretlen követőimmel.

Négyen voltak, nagydarab, tagbaszakadt vérivók. Nem lepte meg őket, hogy nyíltan

felvállalom az összetűzést. Négy acsarkodó bulldogként lendültek felém. Rögtön az első ütéseknél rá kellett jönnöm, hogy valami nem stimmel velem. Nem úgy funkcionáltam, ahogyan máskor. Nem volt bennem akkora kraft, az ütéseim szánalmasan gyengék voltak, a rúgásaimat alig bírtam erővel és lendülettel. Talán kezdő, újszülött koromban voltam ilyen nyamvadt. Arculcsapásként ért ez a sápasztó felismerés. Nem voltam hozzászokva, hogy engem gyepálnak és csak amolyan lányos kapálózással tudok harcolni.

Bezzeg a négy fickó remek formában tette a dolgát. Csépeltek, ahol értek. Egyetlen szitokszó nélkül, kötelességtudóan ütöttek, mint a répát. Addigra már nyilvánvalóan megbízásból. Valaki rám küldte őket, csak azt nem tudtam, miért. Egyikük úgy a képembe sújtott, hogy meginogtam és a földre estem. Gyorsan felugrottam, de addigra újabb ütéseket kaptam és hátulról a gerincembe rúgtak. Nem hagytam magam, visszaütöttem, egyiküknek kirántottam a karját és a vállát, mire a fickó ordítva eltántorgott a közelemből. A maradék három pasas lefogott és durván ütöttek. Egyikük egészen hátrafeszítette a fejemet, hogy azt hittem, leszakad a nyakamról.

Ekkor egy kocsi fényszórói törtek át a félhomályon. Csikorgó gumikkal lefékezett, ajtócsapódást hallottam, majd szapora lépteket.

Hirtelen szúrást éreztem a nyakamon és pillanatok alatt kicsúsztam a szorult helyzetemből bele a fekete öntudatlanságba.

Hideg kövön fekve éledeztem. Kezeimet összekötözték a törzsem előtt, a bokáimat fémpánt tartotta gúzsban. Zúgott a fejem és sajgott minden porcikám. Felemelkedtem, hogy körülnézzek. Sima betonfalak vettek körül, tőlem balra egy hatalmas kemence simult a falba. Négyszögletes üvegablaka mögött sárga lángok táncoltak mély susogó hanggal.

Borzalmas gondolat futott át az agyamon. Ez nem közönséges kemence volt. Valahogy éreztem, hogy ez egy krematórium és sok testet falt már fel.

Egy pincében voltam, a négy verőlegény strázsált előttem. Nem villogott düh a szemükben, nem néztek rám ellenségesen. Semmi személyes ellenérzés, csak parancsot teljesítettek. Nem tartottak tőlem, tisztában voltak vele, hogy nem vagyok képes ártani nekik. Ha erőm teljében lettem volna, szívesen letéptem volna a fejüket. Ám ez csak siralmas álmodozás lehetett a részemről. Nem nyírhattam ki egyetlen vámpírt sem. A Tanács törvényei rám is érvényesek voltak. Nagyon nem vágytam összetűzésbe keveredni velük.

A falba simuló acélajtó kinyílt és újabb két marcona alak kíséretében magas férfi lépett be. Hömpölygött körülötte az ereje. Öreg és hatalmas vérivó volt, egy a régiek közül. Széles válla, hosszú barna haja és zöld szeme tetszetős külsővel ajándékozta meg. Jóképű arcán akkor is megakadt volna a szemem, ha csak átlagos halandó lenne.

Egyenesen a szemembe nézett. Amint találkozott a pillantásunk, fura, égető bizsergés szaladt le a gerincemen.

– Azt feltételeztem, hogy nagyobb kihívást jelentesz majd – mondta kellemes, erős hangján. – Lehet, hogy túlbecsültelek és a rólad szóló anekdoták kissé elrugaszkodtak a valóságtól. Vagy csak kihúztam a méregfogadat?

– Mit akarsz tőlem? – kérdeztem, miközben féloldalasan felültem. Azon túráztattam az agyamat, mennyit tud rólam ez a fickó és mire kell neki ez a tudás.

– Ne vedd személyes támadásnak! Egyszerűen csak túl nagy rizikót jelentesz. Pusztán a

létezésed akadályokat gördíthet az utamba. Ezt nem engedhetem.

Megértettem, mire céloz.

– Már nem állok a Tanácsa szolgálatában. Ha csak ezért van a felhajtás, ezért kaptál el, feleslegesen fáradtál. Ideje lenne frissíteni az információidat – mondtam rekedten.

Valahogy nem voltam higgadt a szemem sarkában duruzsoló kemencével egy helyiségben.

– Talán most nem. De ez nem elég biztosíték nekem. Nem kockáztathatok.

A férfi közelebb lépett, alaposan megnézett magának. Nem volt benne indulat, a hangja nyugodtan hullámzott a betonfalak között.

– Ha eleresztenélek, nem sokáig maradnál gyenge, megtalálnád a módját, hogy visszanyerd az erődet. Ezt megelőzve kiiktatlak.

Elnyúlt az arcom. Nem gondolhatja komolyan!

– Meg akarsz ölni? Ez a nagy terved? Bedugsz a kemencébe?

A férfi egészen halványan elmosolyodott, aztán újra komoly lett.

– Ez volna a legegyszerűbb. Biztonságos és visszavonhatatlan. Nem vagyok bolond, hogy ezzel a lépéssel olyanokat szabadítsak magamra, akikkel nem kívánok csatázni.

– Akkor mi a terved velem?

– Eltűntetlek.

Farkasszemet néztünk egymással.

– Igen? Csak így? Abrakadabra? Te magad is tudod, gyenge vagyok, nem szolgálok hóhérként, nem jelentek veszélyt. Mi okod mégis ennyire tartani tőlem? Mi lehet olyan fontos, ami miatt ilyen kegyetlenségre szántad el magad?

– Minél kevesebbet tudsz, annál jobb mindkettőnknek.

– Hülyéskedsz? Nem fogom hagyni, hogy kedvedre játszadozz velem!

– Nincs választásod. Gyakorlatilag a foglyom vagy. Szerintem senki sem tudja, hol vagy.

– Azért ugye nem bánod, ha kicsit ellenkezem? – szűrtem a fogaim között és fejjel előre nekilendültem, hogy a koronaékszereibe ökleljek.

Jó ötletnek tűnt és jobbára be is szokott válni, de ez a vámpír jobb volt az átlagnál. Időben hátraszökkent, két karját felém lendítette és a vállaimnál fogva ellökött. Amint hozzám ért, átfutott rajtam a hidegrázás. Mindössze egy pillanatig tartott, nem is tudtam ezzel mélyebben foglalkozni, mert a földre estem.

Összekötözött végtagjaimmal tehetetlenül hemperegtem, mint egy hernyó.

A pribékek máris körülöttem fontoskodtak, megragadtak és álló helyzetbe ráncigáltak.

– Ne pazarold az erődet! Még szükséged lesz rá – figyelmeztetett a férfi, majd egy fejmozdulattal intett a verőlegényeinek.

– Hozzátok!

Sarkon fordult és lendületes léptekkel kivonult a pincéből.

Ketten a könyökömnél fogva megemeltek és erőlködés nélkül a föld fölött tartva pár centiméterrel hurcolni kezdtek kifelé.

Minden olyan sebesen történt, nem tudtam ellenkezni. Behajítottak egy furgon rakterébe, a fejemre fekete zsákot húztak, hogy ne láthassam az irányt. Már tudtam, ez tényleg nem vicc, komolyan kell vennem a helyzetet.

A furgon rakterében ott utaztak velem a pofozó fiúk is. Átkoztam a gyengeségemet, hogy nem tudok kitörni és elbánni velük. Ennél az alaknál veszélyesebb ellenféllel is összehozott már a sors. Miért pont most hagy cserben az erőm? Mi az oka? Mi történt?

A fejemre húzott zsák alatt igyekeztem megőrizni a higgadtságomat és nem engedni a pániknak. Hosszú kocsikázás után megállt a jármű. Kirángattak belőle, a földre dobtak, lecibálták a fejemről a zsákot.

Fákkal és bokrokkal ölelt területen voltunk. Az éjszaka sötétjében nem igazán sikerült kivennem a tereptárgyakat. Földszagot éreztem mindenütt.

– Itt akarsz kinyírni? – A hangom rekedt volt és már nyomokban sem magabiztos.

Az ismeretlen férfi ráérősen figyelte, ahogy a furgon fényszórói adta világosságnál a négy szolgálója szerszámokat pakol. A vámpír egyenesen az arcomba meredt. Megint az a fura érzés járt át.

– Nem öllek meg. Van rosszabb is a halálnál.

– Nem ismerlek. Sosem ártottam neked, legalábbis tudtommal nem. Mi a jó büdös francot akarsz tőlem? Elment az eszed, hogy egy hóhérral húzol ujjat?! – kiáltottam.

Közelebb hajolt.

– Ez a lényeg. Eltávolítom az esetleges rizikófaktort. Kár ezért a szépségért.

– Eressz el!

– Nem. – A földhalomra mutatott.

A sötétben csak ekkor vettem észre, hogy magas földhalom és egy kiásott mély gödör tátong a kocsi elejétől nem messze.

– Látod azt a gödröt? Az elkövetkezendő éveidet ott fogod tölteni. Sötétben, hidegben, a föld alatt. Nem leszel képes kitörni onnan. Az ép eszedet elemészti majd a vér utáni vágy, a szomjúság, a sóvárgás. Sokáig nem fogsz tudni elpusztulni, megzavarodsz, őrjöngsz a némaságban, földdel teli torokkal. Ne reménykedj, hogy megtalálnak a tieid, mert nem fognak! Ne bízz benne, hogy kikaparod magad! Reggel munkagépek jönnek és egy nagy irodaépület fog rád épülni, olyan betontömeg, ami alól nem lehet kiszabadulni.

Elképedve hebegtem.

– Elment az eszed! Ezt nem teheted!

– Bármit megtehetek.

A serénykedő fickók világoskék, nagy műanyagzsákot ráztak szét, hogy kiegyenesítsék.

– Hogy lásd, milyen figyelmes vagyok, kapsz egy zsákot, ami kicsit késlelteti, hogy a férgek a testedhez jussanak.

Megragadtak és a lábaimat beledugták a zsákba, majd felhúzták a törzsemre, végül a fejemre. Kiáltozni akartam, de valahogy nem jött ki hang a torkomon. Jól tudtam, hogy teljesen felesleges, senki sem hallana meg és nem jön segítség.

Felkaptak és nagy, zörgő csomagként a gödörhöz cipeltek. Nem bántak velem óvatosan, amikor bedobtak. Hemperegtem, az oldalamra gurultam, azon igyekezve, hogy előnyös szögbe hozzam magam. Elföldeléskor létezik előnyös pozitúra a vízszintesen kívül?

Elkezdték lapátolni a földet. Szaporán dolgoztak és mivel jó erőben lévő vámpírok voltak, gyorsan haladtak. Éreztem a zsákra záporozó földet. Először a hangját, majd a súlyát, és ahogy egyre több föld került rám, kezdte leszorítani a mocorgásomat.

Sokkal rövidebb ideig tartott, mint azt rémületemben felbecsültem.

Az erős szagot árasztó fekete föld súlya nyomta a lábaimat, a hasamat, mellkasomat. Nem láttam ki a zsákból, mert a kék műanyag túlért a fejemen. A levegő kiszorult a tüdőmből és egy utolsó sikoltással búcsúztam a szabad levegőtől. Teljesen befedett az érdes föld.

A vámpírok folytatták a munkát, lapátoltak és döngölték fölöttem a területet. A föld magába zárt, bekebelezett, körém fonta fekete ujjait és nem eresztett. Nem volt erőm, amivel ellenálljak, nem volt hatalmam az önvédelemhez. A magamra erőltetett higgadtságomat legyőzte a pánik. Mozdulni akartam, nem bírtam. Tehetetlenségemben kiáltani vágytam, de csak zihálásra futotta. Forró leheletem kúszott az arcomra a zsákon belül. Rettegtem, mert rájöttem, minden igaz, amit ez a férfi mondott. Nem találnak rám, nem fogok kiszabadulni. Gyenge, nyomorult, vinnyogó kutya vagyok, és nem jutok vérhez. A

föld foglya vagyok.

A halántékomon és a torkomban dobolt a vérem. Továbbra is ziháltam, befülledt a testem a műanyag zsákba, forgott velem a feketeség. Elvesztem.

Második fejezet

Nem tudtam megítélni, mennyi idő telhetett el, mióta a földben voltam. Lehetett egy óra, de akár kettő is, vagy több. Sodródtam a torokszorító félelemben. A testem forró volt, a hajam alatt égett a fejbőröm, és képtelen voltam egyetlen összeszedett gondolatra. Talán el is ájultam. Aztán valamennyi idő után próbáltam a kapkodó, cikázó gondolataimat lassítani és figyelni a körülöttem történő dolgokra.

Igen, a földben élő rovarok, nyüvek megtaláltak, mert az útjukba kerültem. Mocorogtak, kaparászták a zsákot, megérintettek azon keresztül. Összerándultam az undortól. Egy halandó nem bírta volna eddig, már rég megfulladt volna. Nekem nem állt rendelkezésemre ez a menekülési út.

Minden erőmmel igyekeztem a tudatomat egyetlen pontra irányítani. Kezdtem felfogni a mozgást odafent a felszínen. Gépek dolgoztak, emberek szorgoskodtak. Az öreg vámpír nem csak ijesztgetett, tényleg építkezés folyt felettem.

Betonalapot simítottak, majd felhúztak egy épületet. A folyamat nem minden szakasza jutott el hozzám. Egyedül a jótékony eszméletlenség volt a menedékem. Nem volt levegő, nem volt fény, sem vér, csak a föld nehéz nyomása. Kalodába zárt, nem mozdulhattam a feketeségben.

Hiába voltam én az egykori hóhér, hiába lüktetett bennem Melkor teremtő vére, most ez semmit sem segített. Bár tudnám, mi fosztott meg az erőmtől!

A ház elkészült és emberi élettel telt meg, az irodákban munka folyt. Egy kereskedelmi cég kezdett működni a testem felett. Éreztem a hús-vér emberek szagát, a vérük íze fémesen tapadt a kiszáradt nyelvemre. Ordítottam volna a gyötrelmes szomjúságtól, ha megtehettem volna. Erre a helyzetre semmi sem készíthet fel. Nem tudtam segélykérő hívást küldeni a külvilágba. Akkor is csapnivaló volt a telepatikus képességem, amikor erőm teljében voltam. Most pedig esélyem sem volt rá, hogy eljussak valaki elméjéhez.

Fogalmam sem volt, mennyi idő telt el. A pánik, a halálfélelem enyhült. Nem voltam jól, de kezdtem felfogni, hogy ha megfelelően osztom be az erőmet, akár egészen sokáig is elhúzhatom. Esetleg közben valakinek feltűnik a hiányom és kutatni kezd utánam. A fájdalmasan merev tagjaimat nem tudtam mozgatni. Megtanultam az elmémben kikapcsolni a kínt. Muszáj volt, ha nem akartam megőrülni. Márpedig nem akartam.

Az irodákban dolgozó emberek kósza gondolatfoszlányaiból néha sikerült elkapnom egyet-egyet. Innen tudtam meg, hogy tél van, és karácsonyi szünetre mennek. Csend volt egy ideig. Tehát egy év telt el, mióta a földben raboskodtam. Keserűen vettem tudomásul, hogy milyen nagyon meg lettem szívatva.

Egy jól kitervelt kelepcébe sétáltam bele, olyan fájdalmasan gyanútlanul és ostobán, mint egy kezdő.

A dolgozók visszajöttek, egy új évet kezdtek el. A hónapok iszonyatosan lassan teltek. Én közben azon erőlködtem, hogy az összekötözött kezeimet elmozdítsam. Az volt a cél, hogy magam elé emelem, és milliméterenként haladva előrefúrok, hogy egyszer majd úgy százötven év múlva kikaparom magam a ház alól és megint friss levegőt lélegezhetek.

Közben azt zsolozsmáztam magamban, hogy minden tetves, rohadék vén vérszopó dögöljön meg a körmönfont tervével együtt!

Nem tudhattam, meddig fogom bírni, mikor zavarodok meg, vagy mikor jön el a perc, hogy feladom. Azt sem tudtam, mi tart életben. Volt időm gondolkodni a múlton, az általam kedvelt és szeretett személyekhez fűződő érzelmeimen és a gyengeségemen is. Továbbá a

ballépéseimen, a rossz döntéseimen és a befuccsolt, szomorú házasságomon.

Eltelt a második év is.

A dolgozók ismét karácsonyi szünetre mentek. Sóvárogva gondoltam a jó meleg otthonaikra, a színes fényfüzérekkel feldíszített karácsonyfákra, a meghittségre, a vérükre.

Időközben egészen szép eredményt értem el mozgás terén. Az összekötözött kezeimet sikerült a mellkasom elé tornáznom, és a körmeimmel kiszakítottam a zsákot. A föld hideg volt körülöttem. Odafent hó takart mindent, még a szagát is éreztem.

Váratlanul rontott nekem az erő. A semmiből jött, de olyan intenzív volt, hogy egész testemben remegtem tőle. Tudtam, hogy éjszaka van, csend és nem járkál élő ember a fejem felett.

Ez a nagyon különös idegen erő nekem rontott, körülölelt, befogta a testemet, mintha csak méretet venne rólam. Nem vámpírtól származott, abban biztos voltam. Nem tudtam volna megmondani, mi ez, sosem tapasztaltam korábban. Hatalmasabb volt nálam – főleg most – és minden eddig általam ismert energiáknál.

Ha egyetlen reményteli kósza pillanatig abban bíztam, hogy valami csoda folytán a legnagyobb hatalmú barátom, Udimu talált rám, gyorsan ki kellett józanodnom. Az ő erejének ízét jól ismertem, a vérvonalához tartoztam. Ez nem ő volt.

Az energia láthatatlan fénycsóvaként előre irányult, kiszélesedett és belehatolt a földbe. Hallottam a morgást, morajlást. A talaj meglazult, könnyűvé vált. Ez a valami utat nyitott nekem. Vakon fúrtam előre a kezeimmel. Ügyetlenül mozogtam az összekötözött csuklóimmal. A zsák akadályozott, de a lelkesedésem sokat segített. A föld készségesen pergett szét a kezeim előtt, máris sokat haladtam. A felsőtestem előredőlt, a fejemet lehajtottam, mintha úszáshoz készülnék. Csak itt nem vízbe fogok vetődni, hanem vakon a fekete földbe.

Az erőtér továbbra is körülvont, lökést adott nekem. Szükségem is volt rá. Az elgémberedett, bénult végtagjaim és gerincem nehezen indultak be.

Kúsztam, kapartam magam előre és felfelé. A talaj engedett, hiába volt hideg és kemény, nem állt ellen. Nem ment könnyen, nem mondhatnám, hogy kisuttyantam, vagy akcióhőshöz hasonlóan kilőttem a föld alól. Órákig tartott az evickélés.

A zsák menet közben teljesen lesodródott rólam. Végül a kézfejemen hideg levegőt éreztem. Mindjárt utána a fejem is kiért a felszínre. Részegült hörgéssel szívtam be a friss levegőt.

Kikapartam magam, ott feküdtem az összetúrt havas talajon, mögöttem a testem által fúrt járattal. Olyan volt, mint egy féreglyuk. Majd az itt dolgozók csodálkozni fognak, mi a pokol lehet ez. De hol érdekel ez már akkor engem?!

Hanyatt dőltem és zihálva szedtem a levegőt. A tiszta szabad levegőt. A tüdőmet szoktattam vissza a szabályos légzéshez. Az éjszaka tompa fényei éppen elegendőek voltak, hogy lássam, amennyit kell.

Az erőtér kezdett lefoszlani rólam. Tudtam, hogy el fog hagyni, ezért gyorsan kihasználtam az energiát és elszakítottam a kötelékeimet. Mire felültem az erő már vissza is vonult, elpárolgott. Bárki küldte, hálás voltam érte. Meg kell majd találnom a jótevőmet és megköszönni neki.

Tetőtől talpig sáros, mocskos voltam. A hajam összetapadt, mint egy megkeményedett ronda fátyol. A ruhám átnedvesedett a hóban. Kezdtem érzékelni az éles hideget. Valósággal vágta a bőrömet. Két marokkal vettem a tiszta fehér hóból és módszeresen tisztogatni kezdtem magam. Először a kezeimet, aztán az arcomat. Megdermesztett a hideg. Dörgöltem a nadrágomat, a kabátot, a cipőket. Kevés sikerrel járt a procedúra.

Először négykézlábra emelkedtem, majd óvatosan felegyenesedtem. A gerincem sajogva engedelmeskedett. Táplálékra volt szükségem, méghozzá gyorsan és sokra.

Hajnalodott. A sápadt, gyenge szürkeségben felmértem a környéket. Talán a város peremén lehettem, távol a kivilágított toronyházaktól és sugárutaktól. Más cégek épületei és telephelyei is álltak a környéken. A kerítésekkel elhatárolt udvarokon teherautók parkoltak. Baloldalt fákkal szegélyezett keskeny erdősáv húzódott feketén meredező kopasz ágakkal, bokrokkal. A hó fehéren derengett mindenütt. Apró állatok jelenlétét fedeztem fel. Nyulak ugrándoztak a bokrok között, megriadva a mozgásomtól. Nem vetődtem utánuk. Az ő csekélyke meleg vérük nekem most nem elég.

Behúzódtam a fák közé. A járásom még nem volt elég vagány, az izmaim lassan melegedtek át. Néha megkapaszkodtam egy-egy fatörzsben. Jó volt érezni a fakérget a tenyerem alatt, a havat a lábam alatt és a szagokat, vagy akár a hajnali csípős szelet.

Magam mögött hagytam az ipartelepet és egyre beljebb hatoltam az erdősávban. Már messziről éreztem az élő emberi melegséget. Még ebben a szánalmas állapotomban sem jelentett megerőltetést, hogy az összetákolt kunyhóban alvó csavargók véréből belakjak. Nem öltem meg őket, csak majdnem.

Kivilágosodott mire végeztem és visszafelé indultam. Muszáj volt bejutnom a városba. Személyautók érkeztek a cégekhez. Jöttek a dolgozók munkába. Mi legyen hát? Gyorsan kellett döntenem.

Az erdősáv és az ipartelep első épületei között lepukkant, töredezett betonút húzódott. A rossz minősége miatt ezt kevesen választották a munkába igyekvők közül.

Egy autó fényszórói vágtak végig a reggeli szürkeségen. Közeledett. Nem sietett a sofőr, nem akarta a pocsék úton szétrázatni a kocsit.

Egy fa takarásából léptem ki, lassan, nem fenyegetően. A csavargóktól zsákmányolt kabát kicsit javított a külsőmön, ha nem is eleget. Bizalomgerjesztő, az nem voltam így sem.

Annyira sétáltam ki az útra, hogy a jármű ne tudjon kikerülni és a sofőr kénytelen legyen megállni.

Tenyeremet hálás gesztusként a meleg motorháztetőre fektettem és előrehajoltam.

A kocsiban egy nő ült. Csinos, harmincas. Értetlenül és gyanakvóan nézett rám, aztán résnyire leeresztette az ablakot.

– Igen? – kérdezte morcosan, ami nagyjából annyit jelentett: Mi a fenét akarsz?

Nem örült, hogy egy idegen feltartja, vagy csak általában utálta ezt a korai napszakot. Talán a munkahelyét is.

– Jó reggelt! – köszöntem kedvesen.

Ha már a kinézetem katasztrofális volt, legalább a modorom legyen kifogástalan.

– Kérem, el tudna vinni egy darabon? Nagy szükségem volna a segítségére.

Egy pillanatra az útra nézett maga előtt, aztán megint rám.

– Sajnálom, de dolgozni megyek. Nem tudom bevinni a városba.

– Értem – bólintottam. – Akkor esetleg bemehetnék magával a munkahelyére telefonálni? Kiraboltak, ellopták a mobilomat. Taxit szeretnék hívni.

– Azt hívhat az én telefonomról is – ajánlotta a nő. – Vagy majd inkább én.

Elővette szabad jobb kezével a telefonját és már fel is villant a numerikus billentyűzet képernyője.

– Várjon! A mosdóba is mennem kellene, hogy kicsit rendbe szedjem magam. Nem vagyok túl jól – mondtam zavart színlelve.

– Azt látom – megálltak az ujjai a kijelző felett.

– Nagyon kérem, segítsen nekem!

Követtem a tekintetét, ahogy végignéz rajtam és a földtől mocskos körmeimre mered.
– Utána nem zaklatom, eltűnök – ígértem.
– Rendben. Jöjjön!
Kinyitotta a másik ajtót, én pedig beültem mellé. Jól esett az utastér melege. Atyavilág! De még milyen jól.
Az autó megindult tovább az úton.
– Bántalmazták? – kérdezte a nő.
– Úgy is mondhatjuk – morogtam.
Rám nézett.
– Akkor talán inkább a rendőrségre vagy orvoshoz kellene vinnem.
Az út végén feltűntek az épületek. Eljött az én időm, hogy előadjam a műsoromat, amivel eltérítem a nőt az eredeti céljától.
Homlokomat a tenyerembe hajtottam, mintha rosszul lennék.
– Nem! Azt ne! Én csak szeretnék biztonságban lenni. – Fejemet az ülés fejtámlájára döntöttem. – Szédülök – sóhajtottam elesetten.
– Hányingere van? – A nő hangján éreztem a feszültséget.
Nagyon nem akarta, hogy a kocsijába rondítsak ezen az amúgy sem derűs korai reggelen.
Letekertem az ablakot magam mellett és látványosan mély levegőt vettem.
– Mindjárt jobb lesz.
Alapvetően szörnyen nézhettem ki, erre még rásegítettem a szenvedő képemmel.
A nő fékezett. Felé fordultam és megszorítottam a karját, miközben esdeklően néztem rá.
– Kérem, vigyen el innen! Vigyen a városba! El kell rejtőznöm. Senki sem találhat rám.
– De hát én mit csináljak? Majd a rendőrök…
– Nem! A rendőrségre semmiképp nem mehetek. Csak el kell tűnnöm. Nagyon kérem, segítsen nekem! Nincs senki, akihez fordulhatok.
– Nem akarok belekeveredni semmi gyanús dologba! – tiltakozott ijedten.
– Csak mára adjon menedéket! Utána elmegyek, nem okozok gondot.
– Ez lehetetlen! Nekem dolgozni kell mennem. Nem én vagyok a megfelelő ember, aki segíthet magának.
Az ellenkezéséből úgy tűnt, nagyon elszánt és nem adja be a derekát.
Bár nem szívesen nyúltam becstelen eszközökhöz, most mégis a cél érdekében bevetettem a mentális manipulációt. Ez a képességem valamiért sosem működött tökéletesen, én másban voltam jó. Azért ennyire talán még futotta.
Rákényszerítettem a nőre a saját akaratomat. Fel kellett adnia az ellenállását.
Egy sóhajtásnyi ideig egymásra meredtünk, néma csendben, rezzenéstelenül. Azután megrebbent a szeme.
– Jól van. – Csak ennyit mondott, azután sportos kanyarral megfordította az autót és visszafelé haladtunk a bekötőúton.
A elsuhanó környéket néztem és arra gondoltam, hogy valaki két évet elrabolt az életemből. Sok dolgom volt. Ki kellett nyomoznom, ki volt az illető és milyen okkal vont ki a forgalomból? Azután meg kellett találnom a módját, hogy visszafizessem neki a kedvességét a megfelelő módon. De előtte össze kell szednem magam és felvenni a kapcsolatot a társaimmal.
Egyikünk sem beszélt. A város reggeli forgalmában haladtunk. Felismertem a környéket, nem esett nagyon messzire attól a negyedtől, ahol két évvel korábban a kis lakást béreltem. Azt már nyilván fújhattam, mindennel együtt, amim ott volt.
A lakóházak között kisebb parkoló húzódott meg néhány magas gesztenyefa alatt. Itt

álltunk meg, majd a nő hátradőlt az ülésén és a szélvédőn kitekintve intett a négyemeletes ház felé.

– Itt lakom.

A dolog jobban alakult, mint vártam. A saját lakásához hozott, nem pedig valami olcsó motelhez.

Lifttel jutottunk fel a harmadik emeletre. A lakás egészen kicsi volt, de nagyon kellemes színekkel és berendezéssel tették hangulatossá. A nő levetette a kabátját és az én szánalmas külsőmre nézett. Tagadhatatlanul koszos voltam.

– Azt hiszem, jó volna, ha használná a fürdőszobát. Adok tiszta ruhákat, ezeket pedig kimosom – ajánlotta, miközben kibújt a csizmájából.

Nehezemre esett megmozdulni. Csak álltam ott és hirtelen nagyon kimerültnek éreztem magam. A reggel elszívta az erőmet. Két év a föld alatt nem múlik el nyomtalanul és nem tesz táltossá.

– Igen, igaza van – mondtam.

A csukott bejárati ajtóra lestem.

– Nyugalom! Itt biztonságban van. Jöjjön! Vegye le ezt a kabátot! Segítek. – A nő lépett egyet felém a szűk előszobában, de én elhárítottam.

– Majd egyedül.

Kibújtam a kabátból és a cipőből. A házigazda eltűnt a kis hálószobában, majd tiszta ruhadarabokkal és egy puha törölközővel tért vissza.

– Ez itt a fürdőszoba – mutatott az egyik fehér ajtóra.

– Köszönöm – vettem át tőle a holmikat.

A nő arcába néztem. Olyan magas volt, mint én. Sötétbarna haját a tarkóján összefogta. Íriszében egyszerre derengtek a vörösesbarna és zöldes árnyalatok. Arcának csinos, formás csontozata feltűnővé tette a megjelenését. Volt a tekintetében valami nyugtalanító, valami kihívó. Erőt láttam benne és elszántságot. Talán pont ezért esett rá a választásom. Valahogy éreztem, hogy nála jó helyen vagyok. Hiába gyenge és sérülékeny halandó, a lelke elég erős hozzá, hogy belerántsam egy picit a dolgaimba.

– Nem teszel fel kérdéseket, pedig biztosan tudni szeretnéd, mi történt velem – mondtam közvetlenebb hangnemre váltva.

– Azt remélem, magadtól fogod elmondani. Nem vagyok vak. Látom, hogy ha bajba is kerültél, kivágtad magad. Nem rettegsz, nem vagy összetörve a romos külsőd alatt. Ha egy napra búvóhelyre van szükséged, azt megadom neked. De nem sodorhatsz veszélybe, nem ránthatsz magaddal! – A hangja határozott volt.

– Rendben – bólintottam. – Morwen vagyok.

– Az én nevem Susanna.

– Nem keverlek veszélybe, erre szavamat adom.

Bevonultam az apró fürdőszobába és nekiláttam leáztatni és lecsutakolni magamról az elmúlt két év mocskát.

Mialatt a kádban ülve áztam a forró vízben, hallottam, ahogy Susanna telefonon beszél. Rosszullétre hivatkozva szabadságot kért a munkahelyén. Utána a konyhában zörgött, cigarettára gyújtott. A füst bűze bekúszott a fürdőbe is.

Nem láttam bele a fejébe, nem tudtam olvasni a gondolataiban, pedig szerettem volna tudni, mit hisz rólam. Hirtelen megszületett bennem a döntés, hogy tényleg elmondom neki, mi történt velem.

Amikor végeztem, belebújtam a kölcsön ruhákba. A lakásban kellemes, fűtött meleg volt, a téli hideg kívül rekedt, nem fáztam.

Susan a tejcsokoládé színű nappaliban ült. Minden kárpit elefántcsont színű volt a kanapétól a függönyön át a szőnyegig. A mahagóni polcokon sok-sok könyv sorakozott dupla sorban. A falakon kézzel készített realisztikus portrék és aktok sorakoztak.